

På teaterkafeet

Mitt i den susande, böljande stadsparken låg teatern, vars gula panel och vita snickerier förrådde ett intimt släktskap med schweizervillorna på berget.

På verandan slokade en girlang av färgade glödlampor; en mörkgrön presenning blåste omkring på terrassen; en trädgren slog mot det ärggröna glasfibertaket.

Det var nu ganska länge sedan man senast hade spelat lokalrevy här, än längre sedan man haft gästspel av Riksteatern – men det var fortfarande på teaterkafeet man måste synas för att få räknas till stadens kulturella halvvärld.

Väggarna i serveringslokalen täcktes av brun karosseripanel; över borden satt inramade rollfoton av kända skådespelare, bland annat Max Hansen i rollen som kyparen Leopold i "Värdshuset Vita Hästen" med Evy Tibell som värdinnan Josepha.

I ena hörnet stod ett skamfilat piano, vilket numera mest tjänade som upplag för matsedlar, bestick och bordslinne; i taket hängde en sorgligt klirrande ljuskrona av olikfärgade tomflaskor, bland annat en ljusgrön likörbutelj av märket Kantorowicz.

Har vi bestämt oss, undrade servitrisen, en amper dam i svartvitt, när hon tyckte att Åke hade suttit och studerat matsedeln tillräckligt länge.

Det hade vi.

En raggmunk, tack.

Det ska min själ bli gott, sade Åke till sig själv på sitt hemlands tungomål, medan han knöt servetten om halsen och gick till attack mot den ångande varma, förföriskt doftande maträtten, samtidigt som han började läsa i sin medhavda bok:

"Äntligen hade våren kommit! Smältvattnet skar glittrande rännilar i det vintertrötta gruset, rökhuvorna snurrade av glädje och duvorna samlades i kuttrande klungor på det solvarma plåttaket till den gula trävillan högst upp i backen."

Fläskets sälta och lingonens sötma, det frasande skalet kring det mjukt gyllengula innanmätet, var en sällsynt lycklig kombination.

"Hur ljuvt var det inte att med en nyinköpt bok i fickan snedda över det stenlagda torget, kryssa mellan tutande taxibilar och plingande spårvagnar på boulevarden, runda stadshotellet, ta bron över ån i ett enda skutt och trappan ned till fågelön, där det fanns både änder, gäss och påfåglar ..."

Det e ju som mor skicka me mej, tänkte han och sköljde efter med en klunk bier.

Tankfullt, nästan drömmande, snodde han en fettdallrande fläskstrimla kring gaffeln, på vilken namnet SARA fortfarande gick att urskilja.

(fortsättning följer)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sorunda-Pelle med Poeter.se id #232812 innehar upphovsrätten